

Νέα Εγνατία, 10-8-2010

Ο «θάλαμος» του λογοτεχνικού μυαλού του Χειμωνά στο Απεντομωτήριο

Του Θανάση Σοφιανού

Είθισται να λέγεται ότι η επιτυχία μιας παράστασης, έγκειται στο γεγονός της πρόκλησης ετερόκλητων αντιδράσεων στο κοινό. Ενστικτώδεις, αυθόρμητες εξάψεις ενθουσιασμού, συγκίνησης, υποκειμενικού μειδιάματος, αλλά κι αποτροπιασμού, άγχους και λύπης. Όλα αυτά συνήθως είναι απόρροια της υποσυνείδητης ταύτισης του θεατή με τους ήρωες, τους ηθοποιούς ή με αυτά που περιγράφουν οι τελευταίοι. Το σύμπλεγμα όλων των παραπάνω συναισθημάτων υιοθέτησα κι εγώ προσωπικά, παρακολουθώντας την προχθεσινή τελική πρόβα της παράστασης «Ο Θάλαμος». Πέρα από την εξαιρετική ηθοποιία, την αντικομφορμιστική, αλλά «εύκαμπτη» σκηνοθετική απόληξη των σκηνοθετών, η οποία είχε και τη γνωστή σφραγίδα της Εύας Στεφανή, που συνεισέφερε και στα κείμενα, αλλά και τα «πατήματα» του Γιώργου Χειμωνά που επέλεξαν οι συντελεστές για να κινηθούν πάνω σ' αυτά, θα ήθελα να σταθώ σε δύο σημεία. Το ένα έχει να κάνει με την εξαιρετική σύνθεση του φωτισμού, ο οποίος κινούνταν αρμονικά με τους ήχους της παράστασης, αλλά και με το κείμενο. Μία συμπόρευση που ήταν «επιμελώς ατημέλητη», αφήνοντας πολλά περιθώρια στο θεατή να «γράφει» στο μυαλό του παράλληλα σενάρια και να διατυπώνει πολύμορφες και ποικίλες ερμηνείες. Το άλλο στοιχείο έχει να κάνει με την «επίπονη» έως και σκληρή ηθοποιία των πρωταγωνιστών, οι οποίοι εξιστόρησαν επιγραμματικά μέσα σε 50 λεπτά, τις αντιλήψεις του Γιώργου Χειμωνά για τη ζωή, το θάνατο, τον κόσμο, τη μοναξιά, την απογοήτευση, αλλά και τη λανθάνουσα αισιοδοξία, μέσα από μια δομή αρχαίας τραγωδίας. Ένας άνθρωπος ωχρός και καταπιεσμένος, είναι αναγκασμένος να ζει κλεισμένος σε έναν κόσμο που τον εγκλώβισαν άλλοι, με μόνη διέξοδο τη μουσική και τη λογοτεχνία, δε βρίσκει άλλο τρόπο ν' αποδράσει και ν' αναστηθεί, παρά μόνο μέσα από το θάνατο. Οι πολλαπλές αναγνώσεις όλων όσων είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν τη συγκεκριμένη «κινηματογραφική» θεατρική παράσταση, η οποία απέφυγε εντέχνως τα στατικά στοιχεία ενός τετριμμένου θεατρικού αναλογίου, μπορούν εύλογα να βρουν αναγωγές και στις δικές μας ζωές, στη δικιά μας «Χειμωνιάτικη» καθημερινότητα, με την «ώχρα» των κειμένων του «Άμλετ της Καβάλας» να μην είναι μόνο ένα λογοτεχνικό αποκύημα.